

od lipovine; vržem prvo, a ne dosežem, vržem drugo, padlo je predaleč, a s tretjim zadenem naravnost v raco. Raca se dvigne, a jaz, ded, izvlečem gnezdo in napolnim ladjico popolnoma z jajci — vse leto bi jih ne mogel pojesti! Zljubilo se mi je piti; stopim v jezero do grla, ali nimam, s čimer bi zajel vode, in glej — snamem lobanjo z glave in se napijem iz nje. Ozrem se — a konj mi je daleč pobegnili; pohitim za njim in pozabim na lobanjo. Med tem, ko lovim konja, mi gre lobanja po vodi; prileti raca, znese vanjo jajca in izleže mlade. Jaz pograbim gnezdo, postavim lobanjo nase, ptice pa spečem in pojem.

Potem jezdim po gozdu; kmet mlati na hrastu grah. Grahova slama pada na zemljo, a grah ostaja na vejah. Popnem se, da berem grah, sedem na drevo, ne da bi slutil kaj hudega. A hrast raste vedno višje in višje, dokler ne zraste prav do neba. Popnem se v nebesa, da vidim in razgledam, kako se kaj tam godi. Ali naš cerkovnik me je zavidal: nenadoma poseka hrast in ga z vleče domov k sebi. A kaj sedaj? Hvala Bogu, krave so tam po ceni: tele velja mušico, a za komarja ti dado vola. In glej, nalovim ti polno torbo muh, nakupim telet, začnem jih klati, z njih kožo dreti in vezati jermene. Pripnem jermen za kraj neba in se začnem spuščati navzdol; spuščam se, spuščam — pogledam — jermena je konec, a do zemlje še daleč: skočim li, se ubijem. Na mojo srečo je kmet sejal oves: jaz pa ti lovim, grabim pleve in pletem vrv. A ta vrv se mi pretrga, jaz padem, skoro da se nisem ubil — in padem na drugi svet. Tam vidim vse pokojnike, vidim tudi, kako moj oče na tvojem dedu vodo vozi . . .»

»Kaj praviš, budalo! Meniš li, da ti verujem?« ga prekine starček. Neumni pa takoj navali nanj, mu izreže z ledij jermen, vzame ognja in se vrne k bratom: »Evo vam, kuhajte kašo!«

Tam v oblakih . . .

*Tam v oblakih je zaspanih
zvezda zagorela,
v hramu mrzlem vej drevesnih
ptičica zapela:*

*Lučka zlata zagorela
je na nebu večnem,
lučka zlata zaživela
je v vesoljstvu srečnem . . .*

*Bogek se mu je narodil,
Bogek — lučka zlata,
ki odprl nam vsem bo nekđaj —
kaj? — Nebeška vrata!*

Andrej Rapč.

